

K 79/C 30

120000868334

читалище „Трудолюбие“

75 самоееен театър

бяла, декември 1976

K $\frac{1976}{58}$

K 641.2 + K 761

72 $\frac{79}{030}$

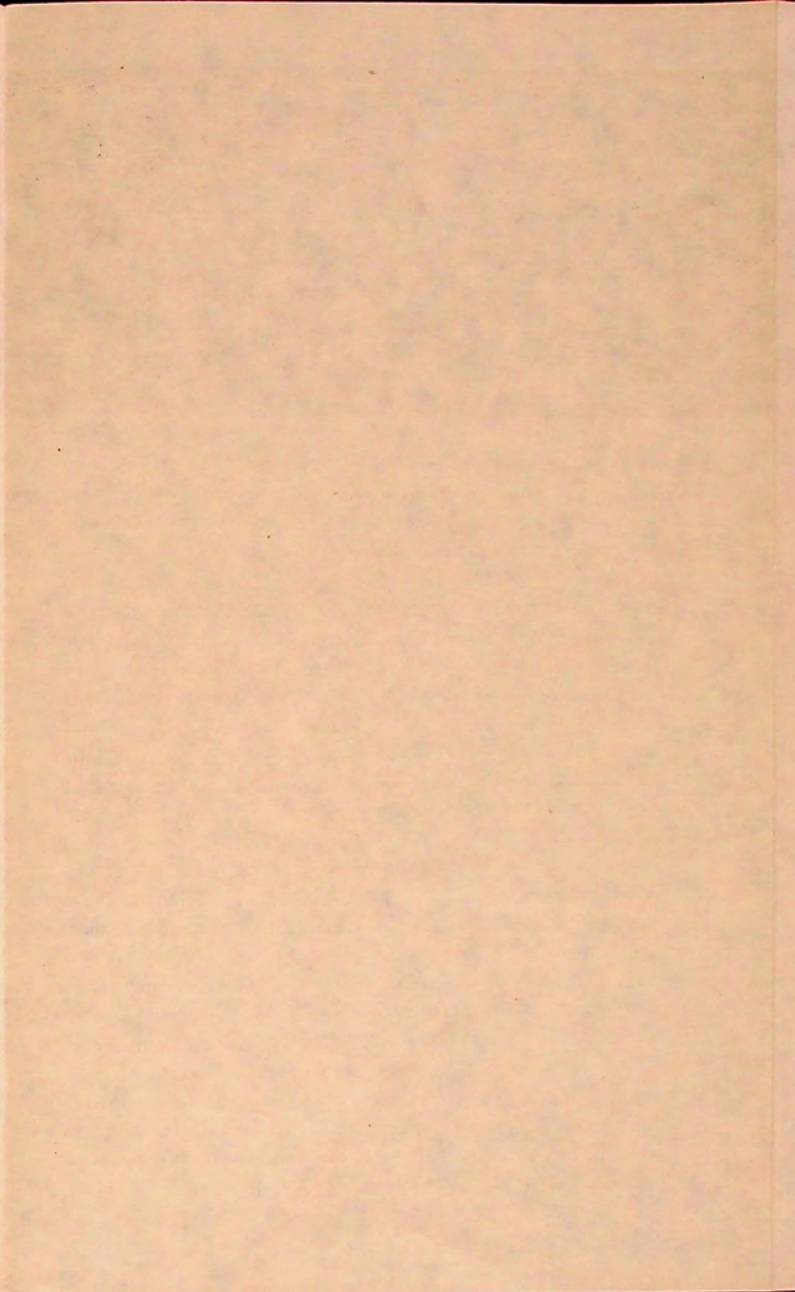

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868334

144558

жествена самодейност през 1969 год. в Благоевград с пиесата „Два километра живот“, където драматичнияят състав стана лауреат и носител на сребърен медал.

В различни периоди са работили и допринесли за творческото изграждане на драматичният самодеен театър: Иван Минчев, Симеон Балтаджиев, Георги Шарков, Александър Петров, Светослав Бонев, Никола Дочев, Иван Станчев, Иван Дочев, Людмил Петков, Любомир Шарков, Борис Цанков, Васил Савов, Валентина Лебедева, Михаил Тасев, Вира Станчева, Веска Балтаджиева, Петър Бояджиев, Снежина Донева, Маргарита Пенева, Недка Кунчева, Георги Бояджиев, Лиляна Райчева, Тодор Белчев, Петко Живков, Георги Ковачганев, Иван

Цанков, Георги Лазаров, Параскева Колева, Катя Колева, Николина Фичева, Цветана Митева, Жана Шаркова, Димитър Григоров, Константин Константинов, И. Балтаджиев, Димитър Каратодоров, Злате Хюсенинова, Списъкът е много дълъг, няколко поколения самодейци са свързали своята съдба със драматичния театър, участвували и участвуват постоянно с любов и желание, водени от вечният си стремеж за съвършенство и духовно развитие. На тяхната всеотдайност, на тяхната любов и родолюбие, на 75 годишния юбилей на самодейния драматичен театър в град Бяла посвещаваме този сборник.

РУМЕН ДАМЯНОВ
председател
на народно читалище
„Трудолюбие“

Към ранната история на театралните представления в Бяла

Със социално-икономическото развитие на Бяла след Освобождението са свързани редица културни прояви. Нарастват културните потребности на населението в града. Явява се необходимост и от театрални представления.

Доколкото ни е известно, първият архивен документ в който се споменава за театър в Бяла е от 1894 г. Това е „Правилник за дисциплината в училището и поведението на учениците вън от него“. В член 24 на Правилника се казва: „Учениците в свободното си време могат да ходят на разходка и в театъра, но придружени от родителите, роднините или някои от другарите си и то след като си приготвят уроците и вземат предварително позволение от учителя си или класния наставник, за театъра“.

През следващата 1895 г. в протокол от 15 април на учителския съвет при Белевското основно училище отново става дума за театрално представление. Учителския съвет взема решение: „Да се основе при училището ученическа библиотека с запазената от театрални представления сума 21 лев у учителя Пенев...“

„От друг протокол от съща

та година научаваме, че учителския съвет взема решение: „Да даде театрално представление на 21 ноември, за което избра пиесата „Райна княгиня“ и комедия, която може да се набави по-скоро в препис и която по съдържание отговаря да се даде от учители, учителки и ученици“. След Освобождението в театралните представления в гр Бяла е продължена възрожденската реалистична традиция да се отразява животът на народа и неговите борби за свобода. Този архивен материал хвърля светлина и по въпроса за изпълнителите в театралните представления.

В друг протокол от 6 ноември 1899 г. учителският съвет при Белевското основно училище решава: „... да се даде едно представление на 26 декември и колкото пари се вземат 3/4 да останат за в полза на бедните ученици, а 1/4 да се даде на дружеството „Трудолюбие“. . . Вероятно, читалището е оказвало помощ в осъществяването на представлението и от там идва и разпределението на предвидения приход.

За театрални представления в Бяла става дума и в учредителния протокол на клон на комитет „Цар

Освободител Александър II" в Бяла от 18 февруари 1901 г. В него директорът на трикласното смесено училище и председател на ученолюбивото дружество „Трудолюбие“ Иван Пенев заявява: „... че неговите другари с готовност ще дадат едно театрално представление... в полза на комитета. Остава само да се вземе съгласието и на учителите при основното училище“.

В първите години на XX век театралните представления в Бяла са били нещо утвърдено, една вече създадена традиция. Театрални представления са изнасяни не само от училището и читалището, а и от други дружества. В един документ на училището от 1906 г. се казва: „... всички празници до Коледа са заети от други дружества, вследствие, на което не може да се даде представление...“

В края на XIX век и началото на XX в. в Бяла има условия за театрални представления. От една страна чиновници, търговци, занаятчии, учители, ученици и значителна част от земеделците са проявявали интерес към театъра, от друга има и подготвени изпълнители. Както вече видяхме в архивните материали още в училището се създава интерес и желание за участие в театрални представления.

Йорданка ШИШМАНОВА
завеждащ музей
„Освободителна война“

Наши режисьори

ИВАН МИНЧЕВ

Роден на 17 февруари 1900 година в град Бяла. През 1922 год. той постъпва на работа като стажант в Народния театър — София. Съвместната работа с наши големи актьори и режисьори се оказва школа в театралното му майсторство. Завръщайки се в гр. Бяла Иван Минчев поставя и режисира над 40 пиеси, в които винаги е играл главната роля. Едни от най-популярните негови постановки са: „Борислав“, „Омуртаг хан“, „Севилския бръснар“, „Намалено поведение“, „Майстори“, „Новото пристанище“, „Службогонци“, „Борсанови“, „Блато“ и др.

Иван Минчев почина на 24 февруари 1966 година.

СИМЕОН БАЛТАДЖИЕВ

Роден в град София през 1908 година. Започнал своята театрална дейност през 1924 година. Участвувал е в над 150 пиеси играни от самодейци при читалище „Трудолюбие“ и предприятия в града. Режисьор е на 25 пиеси. Из между които: „Сол и злато“, „Министерша“, „Любов“, „Боряна“, „Съмнително лице“, „Неразделни“, „Цигани“, „Борба до край“, „Доктор“ и др. За дългогодишна театрална дейност през 1973 година е награден с орден „Кирил и Методий“ — втора степен. Същата година читалище „Трудолюбие“ чествува и 50 годишната му театрална дейност.

Петко Живков, Веска Балтаджиева, Лиляна Райчева и Симеон Балтаджиев в постановката „Неразделни“

Сцена из пиесата „Хан Татар“

ГЕОРГИ ШАРКОВ

Роден в град Бяла. Още от ранна възраст се увлича в театралната само дейност. Участва в над 20 постановки на Беленския драматичен театър. Постановчик е на множество естрадно-сатирични и стърше-лови програми. Една от

най-добрите негови постановки е пиесата „Хан Татар“. Участвувал е в пиесите: „Макар Дубрава“, „Борсанови“, „Целувка пред огледалото“, „Тревога“, „Блато“, „Маякът „Грозни“, „Чорапът се разплита“, „Мене ме мамо, змей любви“, „Хъшове“, „Боряна“ „Зад втория фронт“, „Житата цъфтят“, „Отровна билка“, „Съмнително лице“, „Тайната“, „Сватбата на Кричински“, „Фатално наследство“, „Шестимата влюбени“, „Сватба със зестра“ и др. Завършил е художествена гимназия и работил в Кинелефикация — Бяла и други предприятия на града като художник.

Георги Шарков почина през месец октомври 1959г.

Сцена из пиеса та „Пожар“

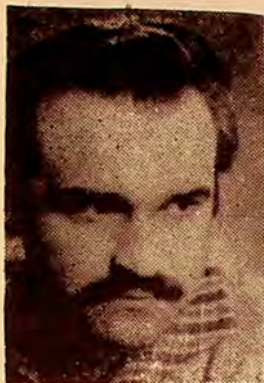
БОРИС ЦАНКОВ

Роден на 7 юни 1922 г. в гр. Бяла. Работи като счетоводител в ГПК „Наркооп“ — Бяла. Първата си пиеса Борис Цанков поставя през 1953 год. За кратко време той поставя около десетина постановки: из между conto; „Историята на една любов“, „Вяра“, „На кръстопът“, „Общата квартира“, „Българи от старо време“, „Щастие“ и др.

АЛЕКСАНДЪР ПЕТРОВ

Роден на 28 април 1930 год. в гр. Бяла. Завършил е институт за учители в гр. Станке Димитров. В Художествената самодейност на града участва още от ученическите си години. Постановчик е на пиесите: „Два километра живот“, „Грамада“, „Боряна“, „Килиня 26“, „Деветата вълна“, „Има ли смисъл да утепваме мечка“, „Златното магаре“, „Зимна балада“ и др.

СВЕТОСЛАВ БОНЕВ

Роден на 3 септември 1935 год. В художествената самодейност участва като ученик в основното и средно училище в Бяла. След завършване на средно образование активно се включва в дейността на самодейния театрален състав с художествен ръководител Михаил Тасев. Участвувал е в пиесите „Балканджи Йово“, „Зад втория фронт“, „Взаимна любов“, „Хан Тартар“, „История на една любов“, „Килия 26“, „Блудният син“. Известно време е работил със засл. артист Стефан Гадуларов, в професионален театър, който се оказва школа за актьорското му майсторство. В самодейния театър на град Бяла е поставил оперетата „Тайните на харема“ и пиесата „Светът е малък“. Работи като редактор във в-к „Септември“ — Бяла.

ИВАН СТАНЧЕВ

Роден на 7 юли 1940 година в гр. Бяла. Първото му участие в самодейния драматичен театър е през 1948 година в детска роля. Лауреат е на III-ия Републикански фестивал на художеств. самодейност през 1969 год. и носител на сребърен медал. През 1970/71 год. завършва Школа за худож. ръководители в гр. Пловдив. Участвувал е в над 20 театрални и естрадно-сатирични постановки. Поставил е драмите „Един неповторим ден“, „Последният шанс“ и няколко естрадни спектакъла: Автор е на няколко текста за естрадни песни. Под печат е стихосбирката му „Втори ешелон“. Работи като редактор в редакцията на вестник „Септември“ град Бяла.

Гост-режисьори на самодейния драматичен театър — Бяла

МИХАИЛ ТАСЕВ

Режисьор на пиесите: „Силата на съвестта“, „Наймичка“, „Зад втория фронт“, „Взаимна любов“, „Балканджи Йово“, „Край мътния поток“.

НИКОЛА МАНКРЕЛИС

Режисьор на пиесите: „Грехът на Мария Хелд“, „Маякът „Грозни“, „Целувка пред огледалото“, „Тревога“.

БОРИС ДЕНИЗОВ

Режисьор на пиесите: „Мене ме мамо, змей любн“, „Хъшове“, „Отровна билка“, „Сватбата на Кричнски“.

БОРИС КАЛЧЕВ

Режисьор на пиесата: „Фатално наследство“.

ДИМИТЪР МИНЕВ

Режисьор на пиесата: „Шестимата влюбени“.

ЛЮБЕН ПОПОВ

Режисьор на пиесите: „Блудния син“, „Легенда за каменният мост“.

ИОСИФ ВЕНКОВ

Режисьор на пиесата: „Обущарят и другите“.

Сцена из постановката „Неспокойна старост“, 1970 год.

АЛЕКСАНДЪР ТОКУШЕВ

Режисьор на пиесите: „Два километра живот“, „Неспокойна старост“.

Трети републикански фестивал

БЛАГОЕВГРАД — 1969

Пиесата „Два километра живот“ на Станислав Друмешки донесе на Самодейния театър при Образцовото народно читалище „Трудолюбие“ в Бяла лауреатско звание и сребърен медал. С лауреатски медали бяха удостоени Александър Токушев, Димитър Григоров — златни, Светослав Бонев, Людмил Габровски, Александър Петров, Иван Станчев — сребърни, Цеца Панайотова — бронзов.

ОТЗИВИ

На 25 м. м. бе представе на пиесата „Към пропаст“. Повечето от артистите играха отлично. Публиката изпращаше с одобрение старите пионери на театрално то дело в града ни (Славчев, Бояджиев, Колев, Цокева, Маркова и др.) Но по-интересното е, че се проявиха и нови сили: г-н Дюлгеров, който още миналата година направи отлично впечатление с играта си в „Борислав“, сега в централната роля — Раксин бе не заменим и заслужено получаваше аплодисментите.

в-к „НИВА“, бр. 121, 1938 г.

Особено въ хитена останала публиката от играта на г-ца Елена Копривска в ролята на Калина, която със своята естествена и не принудена игра разплака повечето от зрителите. Напълно заслужено се произнасят мнозина, че тя е незаменима в ролята на Калина от битовата драма „Неразделни“.

в-к „НИВА“, бр. 169, 1940 г.

Въпреки големите пречки от разни страни, самодейният театър, за едно късо време подготви и на 17 февруари представи с голям успех своята трета пиеса през тоя сезон — веселата комедия „Сол и злато“. Същата бе повторно представена на 25 февруари.

в-к „НИВА“, бр. 172, 1940 г.

В града ни бе представена комедията „Черното петно“, която благодарение не само на режисьорството на г-н Иван Минчев, бе изнесена с голям успех. Особено добро впечатление направиха с отличната си игра г-н Колев, в ролята на полковника и г-н Каракамушев като негър. Матеев, в ролята на младия барон, бе незаменим. Много добри бяха и г-ца Кабакчиева, Ст. Славчев, Б. Копчев и др.

в-к „НИВА“, бр. 172, 1940 г.

Самодейният театрален колектив при читалище „Трудолюбие“ в град Бяла изнесе с голям успех пиесата „Боряна“ от Йордан Йовков. Цели два месеца артистите работиха упорито под ръководството на Ал. Петров, затова спечелиха с майсторството си сърцата на зрителите и бурните им аплодисменти. Незабравими ще останат образите, пресъздадени от Симеон Балтаджиев, Жана Митева, Людмил Габровски, Недка Лазарова, Маргарита Русева, Любен Шарков и други.

в-к „ДУНАВСКА ПРАВДА“
бр. 5, 1967 г.

Оперетният спектакъл „Тайните на харема“ от В. Валентинов, изнесен от беленските самодейци, звучи стройно. Трудът на 70-те самодейци в десетте играни

ОТЗИВИ

ОТЗИВИ

досега представлени беше възнаграден с бурните аплодисменти на публиката и възторжените отливи на обществеността в града.

в-к „СЕПТЕМВРИ“ бр. 10, 1969 г

Зрителите останаха приятно изненадани от отличните актьорски постижения на изпълнителите в пиесата „Два километра живот“ от Ст. Друмешки. С разбиране и актьорско майсторство те създадоха правдиви образци, които ни развълнуваха и ни накараха да се пренесем в годините на жестоката борба против фашизма.

в-к „СЕПТЕМВРИ“ бр. 6, 1969 г.

Във високите успехи на колектива не може да има никакво съмнение. Оценка, която даде журито на III републикански фестивал е висока.

След пиесата „Два километра живот“, с която съставта спечели лауреатското звание, пред него е поставе на още по-отговорна за сценично разрешение задача. Това е пиесата на Рахманов — „Неспокойна старост“.

в-к „СЕПТЕМВРИ“, бр. 1, 1970 г

Някогаш не забравим ще остане денят 18 февруари 1972 година когато бе изнесена премиерата на психологическата драма „Един

неповторим ден“ от Георги Крънзов представена с голям успех от най-младата генерация театрални сили в града.

в-к „СЕПТЕМВРИ“ бр. 5, 1972 г

Сценичната реализация на пиесата „Светът е малък“ на Белевска сцена изяви отново големите творчески възможности на самодейците.

Постановчикът Светослав Бонев е успял да претвори на фона на една далечна действителност съдбата на хората напуснали родината си и същевременно героизмът и духът на първото в света антифашистко въстание през септември 1923 година.

в-к „СЕПТЕМВРИ“ бр. 4, 1973 г

Премиерата на „Имало едно време“ бе възбуждаща среща на читалищните самодейци с населението на Бяла. Една читалищна традиция се възвръща в културния живот на града. За това може би цялата общественост с нетърпение очакваше вдигането на завесата. А оправданото доверие бе подкрепено с бурното посрещане на всяка сцена, песен и интермедия. Дни наред коментарите върху видяното в спектакъла не стихваха.

сп. „ЧИТАЛИЩЕ“ кн. 12, 1975 г

ОТЗИВИ

ЛЕТОПИС

1924 г.

„Намалено поветение“ —
режисьор Иван Минчев.
„Севилският бръснар“ —
режисьор Иван Минчев.

1925 г.

„Борислав“ — режисьор
Иван Минчев.

1926 г.

„Бон виван“ — режисьор
Иван Минчев.
„Вампир“ — режисьор Иван
Минчев.

1927 г.

„Омуртаг хан“ — режисьор
Иван Минчев
„Службогонци“ — режи-
сьор Иван Минчев.

1928 г.

„Ревизор“ — режисьор Иван
Минчев.
„Майстори“ — режисьор
Иван Минчев.

1929 г.

„Вражалец“ — режисьор
Иван Минчев.
„Пленникът от Трикери“ —
режисьор Иван Минчев.

1930 г.

„Скакалци“ — режисьор
Иван Минчев.
„Йончови ханове“ — режи-
сьор Иван Минчев.
„Топаз“ — режисьор Иван
Минчев.

1931 г.

„Новото пристанище“ —
режисьор Иван Минчев.

1938 г.

„Наймичка“ — режисьор
Михаил Тасев.

„Край мътния поток“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

1939 г.

„Платон Кречет“ — режисьор Иван Минчев.

„Събуди се, Тодоре — режисьор Симеон Балтаджиев

„Папасне на война“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

1940 г.

„Борци за свобода“ — режисьор Иван Минчев.

„Черното петно“ — режисьор Иван Минчев.

„Неразделни“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

„Сол и злато“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

1942 г.

„Три с. иджиря роби“ — режисьор Борис Копчев.

„Българи от старо време“ — режисьор Иван Минчев.

„Планинци“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

„Занаят — канаят“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

1943 г.

„Женско царство“ — режисьор Борис Копчев.

„Борба до край“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

„Бог да прости леля ми“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

1945 г.

„Макар Дубрава“ — режисьор Борис Копчев.

ЛЕТОПИС

1946 г.

„Чуждо дете“ — режисьор Иван Минчев.

„Имаш ли вуйчо владика“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

„Камбуров“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

1947 г.

„Любов“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

1948 г.

„Блато“ — режисьор Иван Минчев.

„Тайна“ — режисьор Иван Минчев.

„Съмнително лице“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

„Чорана се разплита“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

„Неразделни“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

1949 г.

„Борсанови“ — режисьор Иван Минчев.

„Леля Катинка“ — режисьор Иван Минчев.

„Г-жа министершата“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

1950 г.

„Когато дяволът се шегува“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

„Обикновен човек“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

„След бурята“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

ЛЕТОПИС

1951 г.

„Две майки“ — режисьор Иван Минчев.

„Цигани“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

„Маякът „Грозни““ — режисьор Никола Манкрелис.

„Тревога“ — режисьор Никола Манкрелис.

„Грехът на Мария Хел“ — режисьор Никола Манкрелис.

1952 г.

„Шестимата влюбени“ — режисьор Борис Денизов.

„Сватбата на Кречински“ — режисьор Борис Денизов.

„Отровна билка“ — режисьор Борис Денизов.

„Хъшове“ — режисьор Борис Денизов.

„Мене ме мамо, змей любя“ — режисьор Борис Денизов.

„Фатално наследство“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

1953 г.

„Зад втория фронт“ — режисьор Михаил Тасев.

„Взаимна любов“ — режисьор Михаил Тасев.

„Силата на съвестта“ — режисьор Михаил Тасев.

„Балканджи Йово“ — режисьор Михаил Тасев.

„Семейство“ — режисьор Борис Цанков.

„Боряна“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

1954 г.

„Доктор“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

„Съмнително лице“ — режисьор Симеон Балтаджиев.

1956 г.

„Хап Татар“ — режисьор Георги Шарков.

„История на една любов“ — режисьор Борис Цанков.

1957 г.

„Общата квартира“ — режисьор Борис Цанков.

„Деветата вълна“ — режисьор Александър Петров.

1958 г.

„Пожар“ — режисьор Борис Цанков.

1959 г.

„На кръстопът“ — режисьор Борис Цанков.

„Вяра“ — режисьор Борис Цанков.

„Блудният син“ — режисьор Любен Попов.

1960 г.

„Килия 26“ — режисьор Александър Петров.

1962 г.

„Грижата на ангелите“ — режисьор Васил Савов.

„Лиляна“ — оперета — режисьор Васил Савов.

1964 г.

„Зимна балада“ — режисьор Александър Петров.

ЛЕТОПИС

1964 г.

„Златното магаре“ — режисьор Александър Петров.
„Обущаря и другите“ — Александър Петров.

1965 г.

„Легенда за каменния мост“ — режисьор Любен Попов.

1966 г.

„Боряна“ — режисьор Александър Петров.

1968 г.

„Грамада“ — режисьор Александър Петров.

1969 г.

„Два километра живот“ — Александър Петров.

1969 г.

„Тайните на харема“ — оперета — режисьор Светослав Бонев.

1970 г.

„Неспокойна старост“ — режисьор Александър Токушев.

1971 г.

„Има ли смисъл да утепваме мечка“ — режисьор Александър Петров.

1972 г.

„Един неповторим ден“ — режисьор Иван Станчев.

1973 г.

„Светът е малък“ — режисьор Светослав Бонев.

1975 г.

„Последният шанс“ — режисьор Иван Станчев.

Весели случки от наши спектакли

Гошо играе ролята на турчин в пиесата „Хан Таттар“. Трябва само да влезе и да седне. Ролята е без думи.

Влиза Гошо и най-официално казва:

— Първи турчин влиза и сяда!

И сяда.

□ ▽ □

В пиесата „Скакалци“ Станчо трябва да съобщи, че госпожата си събува шушоните.

Излиза на сцената и съобщава:

— Госпожата си събува бушоните (вместо шушоните).

□ ▽ □

Гошо е носач в пиесата „Улица „Три славея“ и трябва да попита:

„Тук ли е улица „Три славея“ № 17.

Влиза той и пита:

— Тук ли е 17 славея улица три?

□ ▽ □

В пиесата „Зимна балада“, Гошо е полицай и трябва да докладва на Старшията, че из града са разлепени полизни, но като вижда пълния салон той се

обърква и казва:

— Другарю старши, из града са разлепени афиши.

Зад декорите режисьора се обажда:

— За кое представление.

□ ▽ □

В пиесата „Пожар“ Сашо играе ролята на ратай. Влиза той окъсан брадаеал и казва:

— Чорбаджи, защо обещаваш да закъсня, я виж слънцето къде е?

В салона избухва смях.

— Покажи ми колко е часа — подвиква режисьора.

Чак тогава окъсания и беден ратай вижда, че на ръката му блести ръчния му часовник, който забравил да сваля.

□ ▽ □

Пак в пиесата „Пожар“, Сашо е сценограф. Решава да имитира светлината на пожара, като запали парче червена ракета. Когато наближава момента, той запалва ракетата, но вместо да започне да гори, тя започва да пуши. За няколко минути, цялата сцена потъва в дим. Самодейците се движат като призраци, кашляйки от лютивия дим. Публиката започва да се смее, но не за дълго. Димът изпъква и целия са-

лон. Всички кашляйки излизат вън на чист въздух. След дълга почивка представлението продължава. „Пожара“ беше изхвърлен през прозореца.

□ ▽ □

В пиесата „Към пропаст“ Иван има само да каже — „О небеса“. Излязъл той на сцената. Видял пълния салон и извикал:

— О, несеба!...

□ ▽ □

В пиесата „Тревога“ Цура посреща съседката си:

— О, како Райне, как си се насетила да дойдеш?

□ ▽ □

В „След бурята“ Петър трябва да умре с думите „Аз съм сирак“ след което Монката, трябва да влезе закъснял, за да му каже, че не е сирак.

Но Петър увлечен непрекъснато повтарял:

— Аз съм сирак, аз умирам... Аз съм сирак, аз умирам...

А не умираше. Накрая Монката не издържал да го чака да умре, излиза на сцената и ядосан му казва:

— Ти не си сирак, ами си простак, че не умираш.

И завесата пада.

дружески шаржове

Скици:

АЛ. ПЕТРОВ

Текст:

СИМ. БАЛТАДЖИЕВ
ИВАН СЕВЕРНЯШКИ
ИВАН СТАНЧЕВ

СИМЕОН БАЛТАДЖИЕВ

Журналист, поет, артист и прекрасен хуморист, стършелите оглавявал на кръшката мир не давал

РУМЕН ДАМЯНОВ

председател
на читалище „Трудолюбие“ — Бяла

На нощ сънува
по десетина постановки,
салона пълен,
място няма и за крак,
събужда се
и му докладват вяло,
че ренетициите
се провалят пак.

МАРГАРИТА РУСЕВА

секретар
на читалище „Трудолюбие“ — Бяла

Затрупана от книги
и списания
жрица е
във храм за знания.
Обича
сметките ѝ да са чисти.
артистка е
със другите артисти,
ала за плащане
щом стане дума
критично пита:
„Колко ще ни струва...
за декор,
за костюми,
режисьор
навярно плаши я
финансовия ревизор.

СВЕТΟΣЛАВ БОНЕВ

И журналист,
и роб на Мелпомена —
той грешка няма —
крачи все напред.
Ще го намерите
или на сцена,
или пък като
първи замглавред!

ИВАН СТАНЧЕВ

Избиха се две музи
зарад него —
артист ли да е

или пък поет,
но с песента за Бяла
и тополите
той сам постави
лирата отпред.

ЛЮДМИЛ ГАБРОВСКИ

За него сякаш няма мъки
изобщо той талант е рядък,
че всичко идва му отръкни,
художник, хуморист
и тъй нататък. . .

ЗАТИЕ ХЮСЕИНОВА

Една усмихната весталка,
във театъра —
надежден гост,
със микрофон и със писалка
лети в неспирен крос.

ГЕОРГИ БОЯДЖИЕВ

Дори и с тебешира
във ръка
когато е
пред черната дъска
дава примери
за слънцето и вятъра
от новата си роля
в театъра.

ГЕОРГИ ЛАЗАРОВ

В счетоводството работи
по театъра страда,
цифрите пред него често
стават на грамада.

Нова роля пак подготвя
никак не е леко.
Хвърля молива и казва:
„Проклет да е Цеко!“

АЛЕКСАНДЪР ПЕТРОВ

Кога със четка и палитра,
кога със сатиричен стих
самодейността
за теб остана
едничката света-светих.

СНЕЖИНА ДОНЕВА

В люта зима,
в летен зной,
Снежито не знай покой.
В рецитал,
в естрада,
в драма
тя всецяло се отдава.
И макар
в албума си
да има
театрални снимки десетина,
тя с право
се е утвърдила
като бележка
актриса — прима.

МИТКО ГРИГОРОВ

С право може да се нарече
на Бяла златното момче.

ПАРАСКЕВА КОЛЕВА

Звезда театрална
сред нас е в Бяла.
Преди половин век
тя е засияла!

ИВАН МИНЧЕВ

Най-старият в града ни —
режисьор от класа.
Неговата дейност
винаги пред нас е.

ГЕОРГИ ШАРКОВ

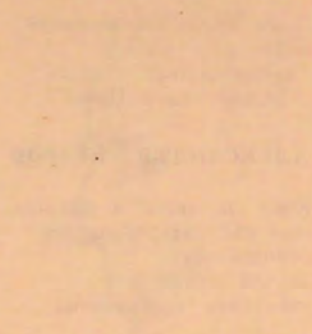
Художник и артист —
изкуството възлюбил
в живота свой напразно
минутка не загубил.

НИКОЛА ДОЧЕВ

От дълги години
той стар театрал е —
театъра обича —
за сцена мечтае.

ВЕСКА БАЛТАДЖИЕВА

На сцената чудни
образи тя прави
нея в „Неразделни“
кой ще я забрави?

Редактор :

ИВАН СЕВЕРНЯШКИ

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ :

Иван МИХАЛЕВ, Мария ИВАНОВА, Александър
ПЕТРОВ, Людмил ГАБРОВСКИ, Сашо АЛЕКСИЕВ

Художник : Илия ПАНОВ

ТИРАЖ 500

декември 1976 год.

БЕЗПЛАТНО

